

Allegretto

Anne-Marie Orbeck

Å des-se kvæl-da-me vå-re un-der dei laur-tun-ge tre! Vi

var dei va-ke rit-ne til alt er godt som fekk skje. Ntst ut-i so-le-glads-him-len

slok-nam-de tin-dar brann, by-en kvell- da i bring oss, tyl-gje-ne kys-te

mildt, mykt som i sver-ne stran-da, vå-tar låg knelr-de i

sand, ha-ga-ne blom-da og tag-de i skum-ring og an-dan-de stilt i skum-ring og an-da-ne

stilt *tranquillo*
pp Nør-kæt fall tett som eit

poco accel. *sotto voce*

lyd-laust regn, sløk-te dei sis-te fjell. U-syn-leg og u-tan gren-se kvarn

molto tranquillo
 ver-da i djup kveld. Låg-t i den var-me, dim-me luft tok stjer-me-ne til å

gro. Vi såg ik-ke len-ger kvar-an-dre, vi sat og vart sveip-te inn i mør-ket som alt i

kring oss og fyl-test av sa-me ro og næ-ra-re inn-til kvar-an-dre kom vist al-dri to

mf sinn! Å des-se kvel-da-me vå-re! - å rart å le-ve da! sit-te u-rør-lig og

u-tan ord og ber-re la stum-der gå, vå-ke i lag med stjer-ner,

am-da inn full-djup ro frå alt som sov in - ni mör - kret, un - dre seg

Ped *

stilt og sæl: tru ditt sinn er gått op i mitt, så

nær som du er meg no?, Kvæl-da-ne vå-re! Kvæl-da-ne vå-re!

dei strauk ut alt som skil mil - lom sjæl og sjæl. -

rit